

MASCORT

EL PAISATGE RETROBAT



J. M. Mascort

MASCORT

EL PAISATGE RETROBAT



Josep Maria Mascort pintant.
Arxiu Fundació Mascort.

MASCORT

EL PAISATGE RETROBAT



Ajuntament de
Torroella de Montgrí



can Quintana

Museu de la
Mediterrània

crèdits

EXPOSICIÓ

Organitza:
Ajuntament de
Torroella de Montgrí
Fundació Mascort
Museu de la Mediterrània

Comissari:
Gerard Cruset

Coordinació:
Antoni Roviras
Jordi Sargatal

Fotografies:
Enric Bruguera
Fundació Mascort

Restauració:
Elena Boix

Disseny:
Mostra Comunicació, S.L.

Muntatge:
Mostra Comunicació, S.L.

CATÀLEG

Edita:
Ajuntament de Torroella de
Montgrí
Fundació Mascort
Museu de la Mediterrània

Textos:
Gerard Cruset
Mariona Seguranyes
Antoni Roviras
Jordi Sargatal
Enric Torrent

Coordinació:
Gerard Cruset
Antoni Roviras
Jordi Sargatal

Fotografies i imatges:
Fotografies actuals:
Enric Bruguera
© de la resta, dels propietaris

Dipòsit legal GI-33-2011

© dels textos, els autors
© de les fotografies, els autors.
© edició Museu de la Medi-
terrània, Fundació Mascort,
Ajuntament de Torroella de
Montgrí
© tots els drets reservats

Portada:
Josep M. Mascort
(detall) *La torre Gran i Santa*
Maria del Mar, oli/tela,
58,5 x 67 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament de
Torroella de Montgrí.

AGRAÏMENTS

Volem expressar el nostre
agraïment a totes aquelles
persones que han ajudat d'una
manera o altra a fer realitat
aquest catàleg i l'exposició
que l'ha motivat. Destaquem la
feina de tot l'equip del Museu
de la Mediterrània i de la
Fundació Mascort, i a Gabriela
Medina pels seus consells i la
seva bona feina de correcció.
I a les institucions: Ajuntament
de Torroella de Montgrí,
Arxiu Municipal de Torroella
de Montgrí, Centre de
Documentació del Montgrí,
Illes Medes i Baix Ter, Fundació
Mascort, Museu Nacional d'Art
de Catalunya, Museu de la
Pesca (Palamós).

Índex

Presentació:

Josep Maria Rufí i Pagès, alcalde de Torroella de Montgrí. Ramon Mascort Amigó, president de la Fundació Mascort. 8

Introducció:

Gerard Cruset i Galceran, Antoni Roviras i Padrós i Jordi Sargatal i Vicens 10

Els Mascort de l'Ajuntament:

Enric Torrent i Bagudà. Arxiver municipal 12

Mascort, el paisatge retrobat:

Mariona Seguranyes i Bolaño 14

Obra Mascort. Fons d'Art de l'Ajuntament de Torroella de Montgrí 28

Apunts biogràfrics 62

Obra exposada 64

PRESENTACIÓ

L'art, com una de les manifestacions culturals més universals és, per damunt de tot, un instrument de comunicació a través del qual la humanitat ha pogut expressar els seus principals anhels i desitjos, però també les seves pors i temences. És també, però, un mirall de la nostra ànima, el que millor mostra allò d'intangible que hi ha dintre de cadascú de nosaltres. Per això, la seva funció social ha estat i continua essent tan important.

Sovint es diu que la inquietud artística és directament proporcional a la qualitat de vida d'una societat i al seu grau de cohesió social. No sabriem dir si una és conseqüència de l'altra, o viceversa, però no hi ha dubte que existeix una relació ben clara. Els clàssics ja ho afirmaven quan deien que tan important com alimentar el cos, era alimentar l'ànima.

A Torroella de Montgrí, l'art i la cultura han ocupat sempre un espai molt rellevant. La història ens ha llegat una sòlida tradició artística forjada a partir de la sensibilitat i les inquietuds de moltíssimes persones que des d'àmbits tan diversos com la pintura, la música, la cultura o la literatura ens han ajudat a avançar com a comunitat i com a poble.

És precisament en aquest context que cal situar la transcendència de l'obra del pintor Mascort. La seva tasca supera amb escreix el valor estrictament artístic, per bé que innegable, atesa la bellesa de les seves obres. Mascort era un torroellenc compromès, tant amb el seu art com amb el seu municipi i entorn més immediat. No podem deixar d'emocionar-nos en recordar la sensibilitat de les

traces amb què va retratar desenes de vilatants coetanis, fossin il·lustres o anònims, o les singulars visions dels paisatges urbans i naturals del nostre municipi. El seu caràcter també queda reflectit quan en els moments més difícils de la vida del gran pintor Francesc Gimeno havia acudit a ajudar-lo prestant-li, fins i tot, els tubs de pintura que no es podia permetre de comprar.

Els coneixedors de l'obra de José María Mascort pensen que les obres del Fons d'Art Municipal estan entre les millors del pintor. Des de la Fundació Mascort s'explica que aquesta magnífica selecció es deu a què, després de 1939, en les exposicions que quasi tots els anys presentava a Barcelona, un dels seus grans admiradors, el seu germà Alfonso, adquiria l'obra que més li agradava abans de la inauguració. Aquest, en un acte més del seu amor per Torroella, va complir el desig del seu germà pintor llegant a la nostra vila, en les seves últimes voluntats, els quadres que avui es poden admirar.

Tan important com les seves obres, era la seva actitud vital. Aquest és l'esperit que manté ben viu la Fundació Mascort, una entitat que amb la seva tasca està reforçant la projecció artística i cultural del nostre municipi. Aquesta exposició vol mostrar les pintures de Mascort del Fons d'Art Municipal, propietat, doncs, de tots els torroellençs i torroellenques. Que això sigui possible, respon a una voluntat de col·laboració entre l'Ajuntament de Torroella de Montgrí, la Fundació Mascort i el Museu de la Mediterrània que ens satisfà profundament.

Josep Maria Rufí i Pagès,
Alcalde de Torroella de Montgrí.

Ramon Mascort Amigó,
President de la Fundació Mascort.

INTRODUCCIÓ

El catàleg que us presentem vol ser una síntesi de l'exposició "Mascort, el paisatge retrobat", una mostra dels 32 quadres de Mascort llegats a l'Ajuntament de Torroella de Montgrí i exposats al Museu de la Mediterrània entre el 5 de febrer i el 2 de maig del 2011. Una exposició que reivindica José Maria Mascort Galibern (1890-1947) com el pintor del Montgrí i del Baix Ter.

Us presentem l'obra de Mascort lligada al seu paisatge, una obra que capta com no ho ha fet mai ningú, els valors estètics, naturals i humans del nostre entorn. Els quadres del pintor són finestres cap al territori obertes a uns espectadors privilegiats d'uns temps ja passats. Si ens hi acostem gairebé podrem sentir-hi el soroll del vent, les onades de la Mediterrània, el treball del pagès, la proximitat de la pluja, la parla de la gent, l'escalfor del sol...

Mascort ens ensenya fragments de vida d'aquesta terra i fa servir la paleta per mostrar-nos la bellesa i els valors estètics de l'entorn privilegiat on va viure. La llum esmorteïda de la tardor, els grocs dels camps de naps, els cels blaus de la tramuntana, els núvols amenaçadors de pluja, els mil i un grisos del Montgrí... Mascort va trobar en els paisatges una bellesa que s'encomana ràpidament a les seves pintures i que sap comunicar, com ningú, a l'espectador.

Tothom que contempli els quadres de Mascort s'adona que amb el temps han esdevingut un magnífic document que ens ensenya el territori en un passat no molt llunyà. Ara, nosaltres hem

volgut confrontar el paisatge que va viure Mascort i l'actual, i hem fotografiat el territori des d'alguns dels llocs on el pintor va clavar el seu cavallet. Un petit treball de camp que permet al territori emmirallar-se i veure els canvis que ha provocat el temps.

Mascort és el pintor de l'essència d'un paisatge amb uns valors únics a Catalunya, que varen ser compresos anys més tard i que gràcies a l'esforç, sovint èpic de moltes persones del municipi s'han pogut finalment preservar de projectes que haurien pogut malmenar-lo irremediablement. Fruit d'aquest esforç ha estat l'any 2010 la declaració del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter. Curiosament, tots els valors que han portat a crear el parc es troben representats a les teles de Mascort.

Us proposem descobrir de nou l'encant d'aquestes terres a través dels ulls enamorats de Mascort, pintor del Montgrí i del Baix Ter.

Gerard Cruset i Galceran
Antoni Roviras i Padrós
Jordi Sargatal i Vicens

Coordinadors de l'exposició i el catàleg "Mascort, el paisatge retrobat"

ELS MASCORT DE L'AJUNTAMENT

El 2 de març de 1964 moria a la seva residència de Barcelona Alfons Mercader Galibern.

En el «Pas del temps» del *Llibre de la Festa Major* d'aquell any, redactat per Joaquim Vergés Benet, s'hi llegeix:

«Finalmente, permítasenos dejar constancia del impacto doloroso producido por la pérdida irreparable de seres entrañablemente queridos. En lo más hondo de nuestro corazón está vivo el recuerdo de todos aquellos que nos precedieron, impensadamente, en el tránsito para alcanzar una vida mejor.

»Más, haciéndonos eco del sentir torroellense, este emocionado recuerdo queremos subrayarlo de una manera excepcional al dedicarlo a D. Alfonso Mercader Galibern, por sus excelsas virtudes caritativas altamente reconocidas. En vida fue pródigo en favorecer al necesitado y, en su acción generosa, destacó siempre la bondad de sentimientos que la inspiraban.»

Alfons Mercader, llicenciat en Farmàcia, era membre d'una família destacada dins del municipi. A part de ser propietària de masos i d'una sèrie de casals dins de la vila de Torroella (com la casa Galibern, al carrer de l'Església, i de la casa Mascort, a la plaça de la Vila), també van ser els concessionaris del subministrament de l'enllumenat públic de Torroella i de l'Estartit durant bona part del segle XX, a través de la Compañía Torroellense de Electricidad.

En morir, Alfons Mercader va disposar al seu testament que llegava a l'hospital una casa de pisos, construïda feia poc temps al carrer de França n. 11

de Barcelona, les rendes de la qual havien d'ajudar en les despeses generades per l'activitat benèfica d'aquesta institució. A més, li va llegar un camp de 15.000 m² en zona urbana de l'Estartit (on avui hi ha l'escola Portitxol i un solar per equipaments).

Així mateix, va llegar a l'Ajuntament 32 pintures del seu germà Josep M. Mascort (Alfons i Josep M. eren germans per part de la mare, Clara Galibern), «con la condición de que los destine a engrosar el Museu Municipal». Aquest llegat va ser entregat per Clara Mercader Galibern, germana del difunt Alfons i hereva seva, a l'Ajuntament de Torroella de Montgrí, representat pel seu alcalde Gémino Giménez Camps, el 23 d'abril de 1964, segons consta en l'escriptura del notari de Barcelona, Antonio Gual Ubach, amb el número 2290 del seu protocol. (L'exactitud de les dades les ha aportat el senyor Ramon Mascort)

Les obres donades a l'Ajuntament van estar durant uns anys arraconades en algunes dependències de la vila. Finalment, arran de les obres de remodelació de les oficines, dutes a terme entre els anys 1970 i 1972, es va decidir exposar-les en les diferents sales de l'Ajuntament. I així ha estat fins a l'actualitat.

Tot i les diferents reformes que ha tingut l'edifici en aquests darrers trenta anys, les obres sempre s'hi han exposat i només han sortit d'aquestes dependències, de manera conjunta, en una ocasió: va ser a la segona meitat dels anys vuitanta, quan van ser retirades per a una neteja i restauració i posterior exposició a la Capella de Sant Antoni.

Enric Torrent i Bagudà
Arxiver municipal

MASCORT, EL PAISATGE RETROBAT

MARIONA SEGURANYES I BOLAÑOS

La mostra que presenta el Museu de la Mediterrània ens permet revisitar l'obra de Josep Maria Mascort i la seva trajectòria vital, que el van arrelar de manera indefugible envers un paisatge, el que conformen el Montgrí, l'Estartit i el Baix Ter, la major part del qual recentment ha estat declarat parc natural. L'acotació d'aquesta exposició i de les obres que analitzarem són les que formen part del Fons d'Art de l'Ajuntament de Torroella de Montgrí, que, com veurem, són algunes de les més importants que va executar Josep Maria Mascort.

La seva formació la va portar a terme primer a la Llotja de Barcelona, per traslladar-se al cap de poc a Madrid, on va estudiar amb deteniment els pintors barrocs del Museu del Prado i va passar pel taller de Joaquim Sorolla, segons sabem pel mateix artista¹. En el seu acurat estudi *José María Mascort. La força del paisatge*, Rosa Creixell² apunta que aquest contacte entre tots dos artistes s'esdevingué envers el 1908. Tot seguit va retornar a Barcelona, on fou un dels deixebles de Fèlix Mestres, professor de nombroses generacions de pintors. Entre aquests trobem Josep Maria Vidal-Quadras, amb qui el va unir una estreta amistat, i Eusebi de Puig, també íntim amic de Vidal-Quadras i pintor de l'Alt Empordà; tots ells compartien l'admiració i el seguiment dels artistes postimpressionistes emergents a París. Josep Maria Mascort, Josep Maria Vidal-Quadras i Eusebi de Puig i de Conill van ésser presents a la gran mostra col·lectiva de 1918, al Palau de Belles Arts de Barcelona; sens dubte, es coneixien i compartien uns mateixos referents, a més del seu mestre.

A Torroella, on la seva família tenia la fàbrica de la fibra tèxtil El Rami, amb l'acord de la societat francesa, *La Ramie*³, Mascort s'entregà a la fita d'atrapar la llum en un cel terriblement canviant, el mateix cel que anys enrere havia absorbit i assenyalat el camí a Francesc Gimeno. Una de les obres que testimonia aquest primer contacte és un petit apunt del riu Ter (fig.2) encara molt primerenc, però que ja denota tècnica en els contrastos de zones de llum i de penombra.

El lligam de l'obra de Mascort amb el Montgrí és present des de les seves primeres mostres, com la de 1919 a les Galeries Laietanes, i des de Torroella de Montgrí copsen Mascort com un artista seu, tal com ens revela una crítica del moment: "La vila, en participar de la satisfacció del bon fill, no faria més que correspondre al més fervent amor i al més desinteressat; ningú com ell contemplà i estudià amb més cura la magnificència d'aquestes encontrades, ningú com ell estimà tant ses bel·leses, per ço mateix que més les coneixia; ningú ha sentit més l'enyorança de Torroella que aquell esperit senzill i delicat⁴."

La implicació de Mascort amb el paisatge i la gent del Montgrí és plena, i ho testimonia el fet que dissenyés la capçalera del *Mont-Gris*, publicació que precedeix *Emporion*, amb el perfil del Montgrí i les Medes –a partir del número 5, el gener de 1914–, fins a la desaparició del setmanari –número 16, desembre de 1914. El número 1 del *Mont-Gris*, el 1912, ja inclou en el seu interior un dibuix de Josep Maria Mascort, que és un elogi al paisatge amb clau romàntica: un observador d'esquena a

¹ Amb motiu de l'exposició de l'Ateneu de Girona, el 1934, la premsa de l'època anomena Mascort com a "deixeble predilecte del pintor llevantí Sorolla". *L'Autonomista*, 24-04-1934.

² CREIXELL, Rosa M. *José María Mascort. La força del paisatge*. Fundació Privada Mascort, 2009.

³ A *La Vanguardia* del 12 de juny del 1918, s'explica com Ramon Mascort i el seu germà Josep Maria van donar a l'Escola Industrial una sèrie de productes derivats del rami i, tot seguit, s'explica com la família Mascort va desenvolupar aquesta indústria envers el 1884 a Torroella. *La Vanguardia*, 12-06-1918.

⁴ FLORIDOR. "En Josep M. Mascort", *Emporion*, n. 106, juny, 1919, pàg. 2.

Eusebi de Puig:
Plantada d'arbres, no datat.
Oli sobre tela, 54 x 54 cm.
Col.lecció particular.



Capçalera del *Mont-grís*,
dibuixada per Josep Maria
Mascort, que es va publicar
al llarg del 1914. Centre de
Documentació el Montgrí, illes
Medes i Baix Ter.

Il·lustració de Josep Maria
Mascort publicada a l'interior
del *Mont-grís*, número 1,
desembre de 1912. Centre de
Documentació el Montgrí, illes
Medes i Baix Ter.



nosaltres ens convida a compartir la contemplació de la natura, les illes Medes vistes des de l'antiga desembocadura del Ter.

A mesura que ens endinsem en els anys vint, la pinzellada del nostre artista esdevé més curta, més puntillista, i el clímax arriba amb *La Foradada*, que destaquem per la seva rellevància i espontaneïtat, malgrat no formar part del fons de l'Ajuntament de Torroella de Montgrí. És el Mascort més sincer, sense amaraments ni excessives especulacions formals, tot tacat de pigment i llum, que va merèixer un primer premi al Concurs de Pintura del Cau de la Costa Brava, el setembre de 1921, amb el jurat format per Joaquim Triadó, Santiago Rusiñol, Eliseu Meifrèn i Enric Galwey, que en el darrer moment no va poder assistir a l'acte⁵.

La revolució de la seva plàstica l'hem de recollir a l'obra *Ullà* (fig. 6), de 1929, on les pinzellades puntillistes són encara ben presents. *Ullà* molt possiblement es va exhibir a la mostra del Museu d'Art Modern de Madrid, el juny de 1929, i va oferir el contrapunt empordanès a les peces de paisatges mallorquins, fruit del seu sojorn a l'illa en el mateix any 1929. En total, es coneixen dues estades del pintor a Mallorca, una entre el 1920 i el 1921, tal com apunta Cristina Escat⁶, arran de la visita a uns familiars, i hi retornarà el 1928 fins el mateix 1929.

És un moment dolç per a Mascort, a poc a poc es va reconeixent la seva obra en l'àmbit de la crítica i Madrid serà una fita desitjada. No oblidem que és la ciutat a la qual va acudir al llarg de la seva joventut per formar-se, conèixer la tradició de

la pintura espanyola i el seu futur amb l'obra de Joaquim Sorolla. A mesura que avancen els anys trenta, les pinzellades curtes aniran desapareixent per oferir unes obres netament *luministes*, sense pigment ni gruix. Jugarà amb unes composicions equilibrades, un paisatge depurat, profundament estudiat, però quasi mai inventat. Mascort pinta allò que veu, però sempre compensant els pigments, tacant els celatges amb masses nuvoloses que li permeten jugar més amb el color; rarament ensopegarem amb cels nítids, de blau intens, tal com es mostren a l'Empordà després d'una bona tramuntanada. Curiosament, Mir també pintarà celatges coberts de núvols durant la seva estada, l'estiu de 1935. Aquell sojorn omplirà de goig Mascort. Entre tots dos artistes ja existia una amistat precedent, tal com testimonia una postal enviada per Mir a Mascort el 1930 i on el pintor l'anomena amistosament "Pep Mascort"⁷. Mir ja coneixia aquell tros de costa del Baix Empordà, tal com ens ho relata una petita tela del 10 d'agost de 1930, on des de Pals es veuen les illes Medes i la punta de l'Estartit, fruit d'una excursió amb la seva muller quan recorren la Costa Brava⁸, i hi retornarà el 1935 per recuperar part de la memòria de la infantesa del seu pare succeïda a Torroella de Montgrí. La presència de Gimeno a la petita població serà enflairada, resseguida i adorada per Mir, al llarg d'aquells dies, tal com sabem per testimonis com Joan Pericot⁹. Serà un moment de benaurança per a la petita població de l'Empordà, que per uns mesos es convertirà en zona de trobada d'intel·lectuals, artistes, amics i coneguts del pintor arrelat a Vilanova i la Geltrú, entre ells Eliseu Meifrèn¹⁰ i Josep Maria Sert. Aquest darrer,

5 A les bases del concurs s'esmentava entre el jurat Enric Galwey, però finalment no va poder assistir a les votacions per escollir l'obra guanyadora i el seu nom ja no consta com a membre del jurat en diferents publicacions; en canvi, sí que s'esmenta Hugo Sanner, president del Cau, que fou la persona que el va substituir. *La Vanguardia*, 24-09-1927, pàg. 7.

6 ESCAT, C. *José María Mascort, pintor d'un paisatge*. Catàleg de l'exposició que va tenir lloc a Torroella de Montgrí entre el 22-04-1995 i el 05-06-1995, Museu del Montgrí i el Baix Ter.

7 Aquesta fotografia de Mir dedicada a Mascort pertany al fons de la Fundació Mascort i surt reproduïda al llibre de Rosa Maria Creixell, *José María Mascort. La força del paisatge*. Fundació Privada Mascort, 2009.

Josep Maria Mascort:
La Foradada, 12 setembre 1921.
Oli sobre tela, 102,3 x 117 cm.
Signat i datat.
Museu de la Pesca de Palamós
núm. Inv. 0460.



Joaquim Mir:
Pals, 10-08-1930.
Oli sobre tela, 24 x 30 cm.
Signat i datat i amb inscripció
"10-8-930".
Col·lecció particular.



molt possiblement, el va visitar abans del tràgic esdeveniment de l'1 d'agost, quan el seu cunyat, el príncep Alexis Mdivani, mor en un accident de cotxe a Albons quan acompanyava la seva amant, Maud von Thyssen, a la frontera francesa venint del Mas Juny, fet que representarà el final d'una època daurada per a Palamós. Altres personatges que concorreran Mir aquell estiu seran l'escultor Clarà, el pintor Rincón i els seus deixebles Josep Buyreu i Esteve Moya, que exposaran les seves obres pintades al costat de Mir al Centre Recreatiu de Torroella de Montgrí el 10 de novembre de 1935.

Mascort l'acompanyarà a pintar i sabem pel fill de l'artista, Josep Mir¹¹, que els dos homes van mantenir llargues tertúlies, mentre ell, que era un nen, jugava a la casa familiar dels Mascort. Pere Castells, a l'article "Una visita a l'il·lustre pintor Mir", publicat a la revista *Emporion* el 1935, qualifica Mascort com "l'amic de confiança". Fruit precisament d'aquesta amistat és la tela *La plaça de Torroella de Montgrí*, pintada per Mir i donada pel mateix artista a Clara Galibern¹², mare de Mascort, i el retrat de Josep Maria Mascort executat a llapis també per Mir el 10 d'octubre de 1935.

Indubtablement, la presència de Joaquim Mir al seu costat va influir l'obra de Mascort, sobretot en la intensitat dels seus pigments i també en la composició, amb les visions d'aquell mercat ple de vida de Torroella, que Mir va plasmar en diverses teles, les quals exposarà mesos més tard a la Sala Parés, el 14 de març de 1936, una de les seves millors mostres abans que la Guerra Civil ho tenyís tot de tristor i sang.

Però reculem, Mascort, tal com ens diu Josep Pla, és "un dels nostres millors pintors del mar"¹³ i, justament, la major part de les obres que constitueixen el Fons d'Art de l'Ajuntament de Torroella de Montgrí són distintes visions de la que podem anomenar la costa del Montgrí, l'Estartit i les seves petites cales i platges, com la platja del Sardinal, la Bleda i la cala del Montgrí. La majoria d'aquestes peces cal datar-les a principis dels anys trenta, i esdevenen experiència vital d'habitar un paisatge, de llargues hores d'observació silenciosa. Ara, des de l'equilibri, Mascort presenta unes teles segures, molt acuradament estudiades, que mostrarà a Barcelona en diverses ocasions. De fet, ell serà un dels principals artistes que exhibirà repetidament aquest paisatge, el seu paisatge, a la capital catalana. A l'altre extrem, tenim les composicions *místiques* de Gimeno, i tan sols altres artistes hauran passat fugaçment en aquests anys trenta per la costa de l'Estartit, com Meifrèn o bé Joaquim Teruel·la Matilla. Antoni Ros i Güell es mantindrà fidel a la costa de l'Escala, les illes Medes sorgiran en ocasions puntuals com a teló de fons. Ell mostrarà les seves obres a Barcelona a partir de 1903¹⁴ i cal considerar-lo com un dels primers paisatgistes de la costa entre l'Escala i l'Estartit.

A la mostra de 1933 de les Galeries Laietanes Mascort exhibeix, entre les vint-i-set peces: *Mar blava*, *La Mulladera i les Medes*, *Les Negres*, *Punta de Salines*, *El Molinet*, *El Montgrí*, *Plana empordanesa*, *Ullà*; tot paisatges dels entorns del Montgrí que la crítica del moment va ressaltar per la seva "bella expressió de qualitat que recorda lu Pascual"¹⁵. Ivo Pascual és un dels impulsors de

8 Aquesta excursió es recull en el text de Teresa Camps, "El pintor Joaquim Mir a Torroella de Montgrí", dins *Francesc Gimeno i els paisatgistes del Montgrí*. Museu de la Mediterrània i Museu d'Art, Girona, 2007.

9 PERICOT, Joan. "El pintor Mir i el paisatge de Torroella", *Llibre de la Festa Major*, 1975.

10 CASTELLS, Pere. "Vida artística", *Emporion*, 24-11-1935.

11 Conversa mantinguda amb Josep Mir el 03-04-2007.

12 CREIXELL, Rosa M. *José María Mascort. La força del paisatge*. Fundació Privada Mascort, 2009, pàg. 36-37.

13 PLA, Josep. *Tres guies*, OC. Vol. 30, pàg. 213.

Joaquim Mir :
*La plaça de Torroella de
Montgrí, 1935.*
Oli sobre tela, 43 x35 cm.
Signat.
Col·lecció Mascort, núm. inv.
1174.



l'Escola Superior del Paisatge a Olot, que treballarà seguint les pautes noucentistes i de l'escola de Barbizon. De fet, el paisatge ordenat i net de Mascort és proper a les premisses noucentistes.

Entre les obres exhibides a l'Ateneu de Girona l'abril de 1934, mostrarà composicions de les calles de Begur, de l'Escala i de la plana empordanesa vista des de Torroella. Joaquim Pla ressaltarà de la seva obra "les condicions excel·lents de la seva tècnica, per la seva justesa de visió i per l'abundosa emoció que sap suggerir"¹⁶. El pintor de Torroella es troba en la seva plenitud plàstica i, paral·lelament a les teles de costa, ofereix àmplies visions de la plana empordanesa, amb les Gavarres i el Baix Ter (fig. 4). Sempre que pugui plasmarà edificacions antigues, medievals, com un desig d'atrapar i protegir a través del seu pinzell el patrimoni del seu entorn: el Mas Ral (fig.13), la Torre Gran i Santa Maria del Mar (fig. 14 i fig.15), l'església de Pals (fig.7) i l'església parroquial de Sant Genís de Torroella vista des de diferents punts (fig. 9 i fig. 10). Aquests paisatges tan sols són possibles des de l'experiència constant de trepitjar un territori, d'apamar-lo amb la vista, i trobar el moment just de la seva llum des dels primers raigs solars, o bé a ple migdia, o quan el sol va a la posta i els darrers raigs il·luminen el Montgrí.

Les seves composicions dels terrats de Torroella de Montgrí copsats des de la seva casa familiar (fig. 11 i fig. 12) són una picada d'ull a les *Teulades* (*Un poble empordanès*), de Francesc Gimeno, però a les de Mascort, a diferència de les de Gimeno, l'ésser humà hi és absent. En canvi, per

Gimeno l'univers està configurat tant per l'entorn natural com pels seus habitants, tot forma part de l'essència de la *natura-naturants* que no deixarà de representar, fins i tot quan s'autoretrati. La llum de l'Empordà, tal com va demostrar l'exposició "Francesc Gimeno i els paisatgistes del Montgrí"¹⁷, és la clau de l'obra de Gimeno, una llum portadora de l'àmbit diví, que configura una visió panteista d'un paisatge llargament estimat i viscut. A l'Empordà del Montgrí i Begur és on creixeran els seus fills i s'immergirà en les seves contemplacions místiques, aïllat en la solitud de Fornells, vivint tota mena d'inclemències i oblidant-se fins i tot de les seves necessitats vitals. L'apropament de Mascort al paisatge és absolutament diferent, és una visió plaent, molt estudiada, però sense la visió transcendent de la natura. Sabem amb tota seguretat que Mascort va conèixer des del primer moment les teles de Gimeno, tots dos van participar a la mostra col·lectiva de 1918, on Gimeno presentà les seves *Teulades*. El fill gran de Francesc Gimeno, Martí, des de l'Argentina escriví un article a la revista *Catalunya* en què elogiava l'obra de Mascort. Martí Gimeno era un perfecte coneixedor d'aquell entorn natural, perquè va ésser criat pels seus avis materns, propietaris de la Fonda Martinet, i hi va portar a terme unes composicions d'estètica més aviat fauvista. Ja des de la distància i la maduresa descriu la pintura de Mascort com a "robusta i sòlida, amarada d'un alè de sinceritat que diu molt a favor dels principis ben definits d'aquest pintor [...] Davant d'aquests panorames d'esquerpa beutat, de mar fonda, d'ones d'escumes de nacre, de roques rovellades de groc i vermell, de cels i aires salobres eterns,

14 SEGURANYES, Mariona. "Alt Empordà" i SEGURANYES, Mariona; PORTELL, Susanna. "Baix Empordà". A: L'Atlas Paisatgístic de les terres de Girona. Diputació de Girona, 2010.

15 "L'exposició Mascort", *Emporion*, n.229, 1933.

16 PLA, Joaquim. "Exposició Josep Mascort", *L'Autonomista*, 27-04-1934.

17 SEGURANYES, Mariona. *Francesc Gimeno i els paisatgistes del Montgrí*. Museu de la Mediterrània i Museu d'Art de Girona, 2007.

Francesc Gimeno:
Un poble empordanès,
(Torroella de Montgrí), c. 1918.
Oli sobre tela, 112 x 122,5 cm.
Signat.
Museu Nacional d'Art de
Catalunya, Barcelona,
(MNAC/MAM 10960).



Francesc Gimeno:
Portal de Santa Caterina,
c.1917-1918.
Oli sobre tela, 29 x 19 cm.
Signat.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



és on s'ha format la personalitat d'aquest artista, perseverant model per a les joventuts descregudes¹⁸." Martí Gimeno destaca un seny, un equilibri que mai va posseir l'obra del seu pare, ell, que com els seus germans van ésser víctimes de les passions i les rauxes d'un home que va viure l'art fins als límits de la seva pròpia existència, construint unes obres que ens condueixen al llindar de l'eternitat. Mascort recull a través de la seva plàstica els corrents postimpressionistes procedents de París i el luminisme de Sorolla, i a mesura que passin els anys la seva obra emergirà serena, ordenada, i reflectirà un esperit noucentista ben viu encara a mitjan anys trenta a Catalunya.

Durant la guerra civil es reclourà a l'interior del seu estudi i sortirà tan sols quan les circumstàncies li permetran. La seva obra a mitjan anys quaranta perdrà aquella frescor i espontaneïtat, esdevindrà la "pintura amable¹⁹", tal com la definirà Josep Martinell, amb una patina de nostàlgia, evitant mostrar paisatges transformats. En aquests moments se centrarà, sobretot, en els penya-segats, on la petja humana és absolutament absent (fig.29). Ramon Mascort, nebot de Josep Maria Mascort, ens porta a través de la seva memòria la imatge del pintor en els anys quaranta "quan anava, estiu i hivern, a pintar amb bicicleta, carregat amb tots els estris i el quadre, forçosament de petit format, subjectat amb un suport sobre la roda de darrere. També recordo la seva preocupació pel temps de l'endemà, per la tramuntana i el seu efecte desestabilitzador quan l'agafava de costat a ell i el quadre [...]". A partir de 1944 promou la Mostra d'Art Local que es fa a Torroella durant la festa major i la seva vida

se centra molt més en el seu poble. El desembre de 1944²¹, mantenint el seu propòsit de preservació del patrimoni, adquirirà el castell medieval de Foixà, però la mort el 1947 li impedirà d'acomplir la costosa restauració del castell.

També cal valorar l'estela que deixarà Mascort darrere seu, el conjunt de pintors locals que el seguiran en vida, participaran a les mostres d'art local i seran presents a l'exposició en homenatge que li ret l'Ajuntament de Torroella de Montgrí, entre ells Joan Fuster, Miquel Martinoy o Josep Mundet.

Sense cap mena de dubte, les teles del fons de l'Ajuntament de Torroella ens expressen, amb tota la seva esplendor, l'ànima d'un artista fill del seu temps i que cal interpretar, com hem fet, contextualitzat amb els altres artistes que treballaran al Montgrí.

A mesura que m'apropo a Ullà, sóc rebuda i em deixo sorprendre per la poderosa massa mineral coronada pel castell que va enganyar tot un exèrcit, deixo que els potents raigs solars m'escalfin i m'enlluernin sota un cel ras i net, de blau intens, tanco els ulls i em ve a la ment la imatge intensa d'*Un poble empordanès* de Gimeno i *Torroella de Montgrí* de Josep Maria Mascort, els dos pols del paisatgisme del Montgrí i del Baix Empordà, que han redescobert un territori amb les seves obres, un entorn natural extremament bell i de contrastos, com els dos principals artistes que el van tractar, i que avui esdevé més que mai paisatge retrobat, paisatge estimat.

18 *Emporion*, n. 250, 1934.

19 MARTINELL, Josep. "José M^a Mascort y la pintura amable", *El Pirineo*, 26-04-1941.

20 MASCORT Ramon. "En Josep Maria Mascort: uns aspectes de l'home", dins *José Maria Mascort, pintor d'un paisatge*. Catàleg de l'exposició que va tenir

lloc a Torroella de Montgrí entre el 22-04-1995 i el 05-06-1995, Museu del Montgrí i el Baix Ter.

21 Aquesta data s'extreu de la notícia "El castillo de Foixà en Torroella de Montgrí adquirido por un pintor", *Los Sitios*, 16-12-1944.

Martí Gimeno:
Crepuscle, c.1904.
Trempe sobre paper, 11,5 x 21
cm. Col·lecció particular.



OBRA MASCORT

FONS D'ART DE L'AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ

[Fig.1]

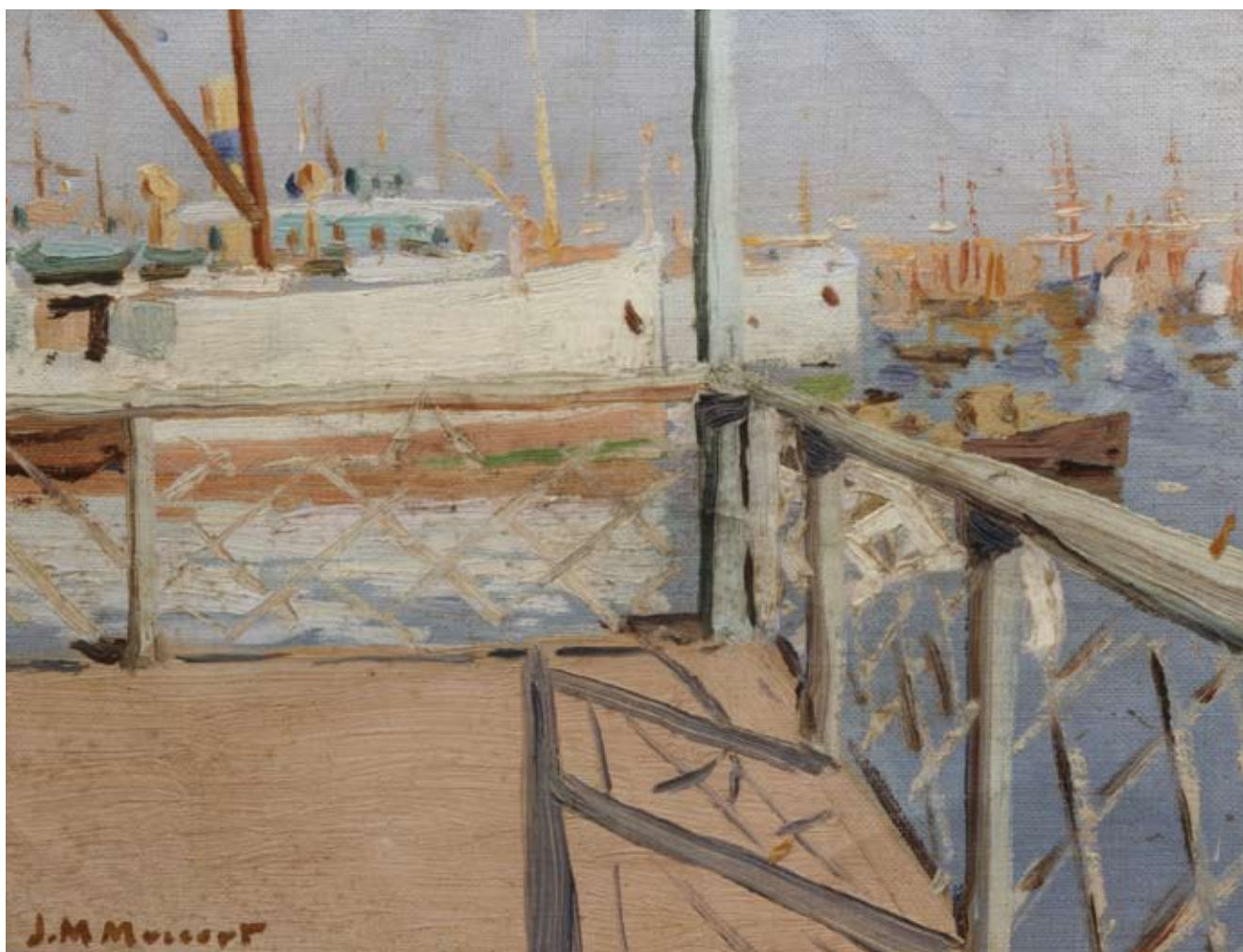
Josep M. Mascort:

Port i vaixells

Oli/tela, 33 x 39,5 cm

Fons d'Art de l'Ajuntament

Torroella de Montgrí.



[Fig.2]

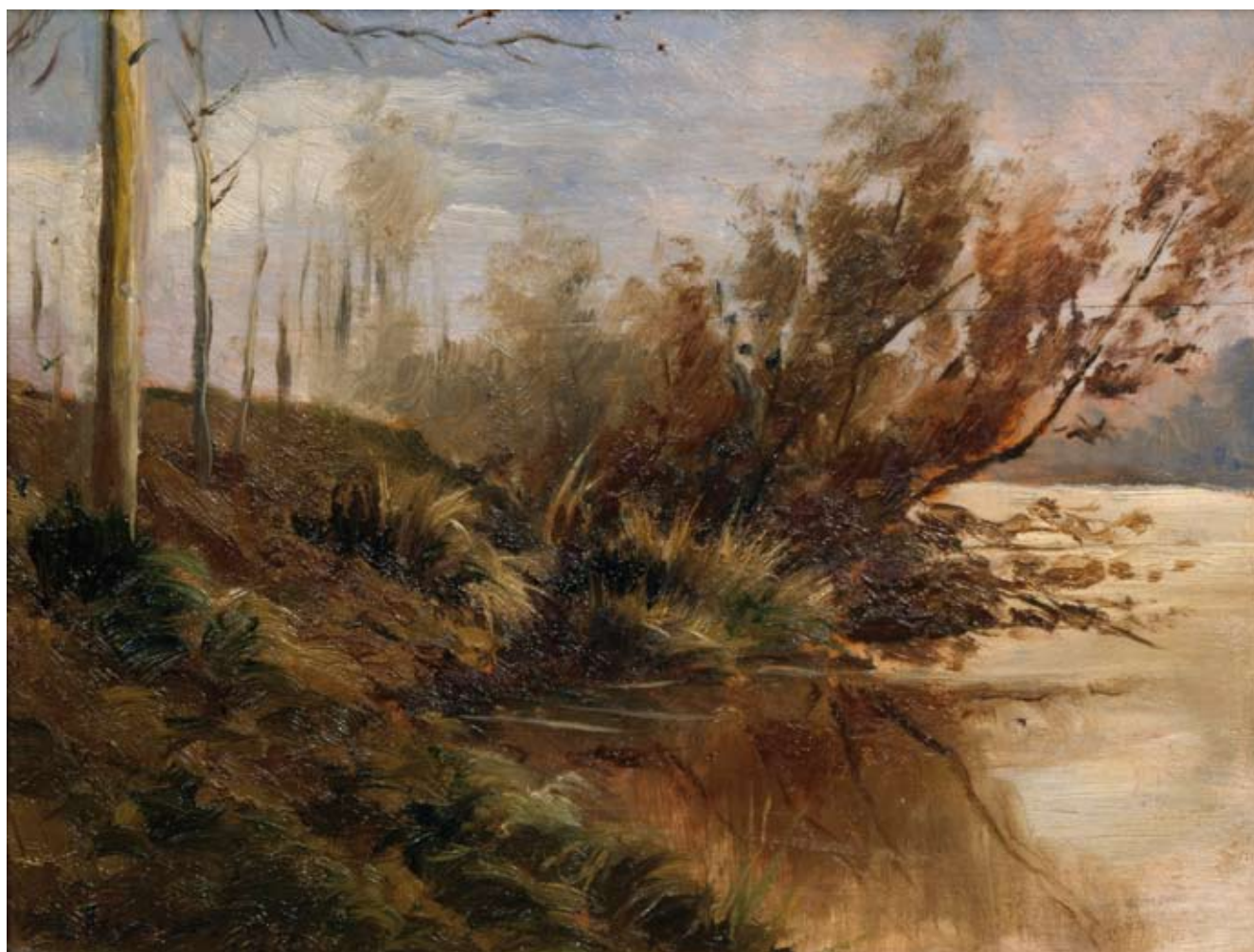
Josep M. Mascort:

Riu Ter.

Oli/tela, 33 x 39,5 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament

Torroella de Montgrí.



[Fig.3]

Josep M. Mascort:
Paisatge empordanès amb arbres.
Oli/tela, 80,5 x 93,5 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.





[Foto 1]
Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.4]
Josep M. Mascort:
Paisatge del Baix Empordà:
camps i xiprers
Oli/tela, 73,5 x 84,5 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.5]

Josep M. Mascort:
Poble empordanès.
Oli/tela, 86 x 99 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.6]

Josep M. Mascort:

Ullà, 1929.

Oli/tela, 91,5 x 115 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.7]

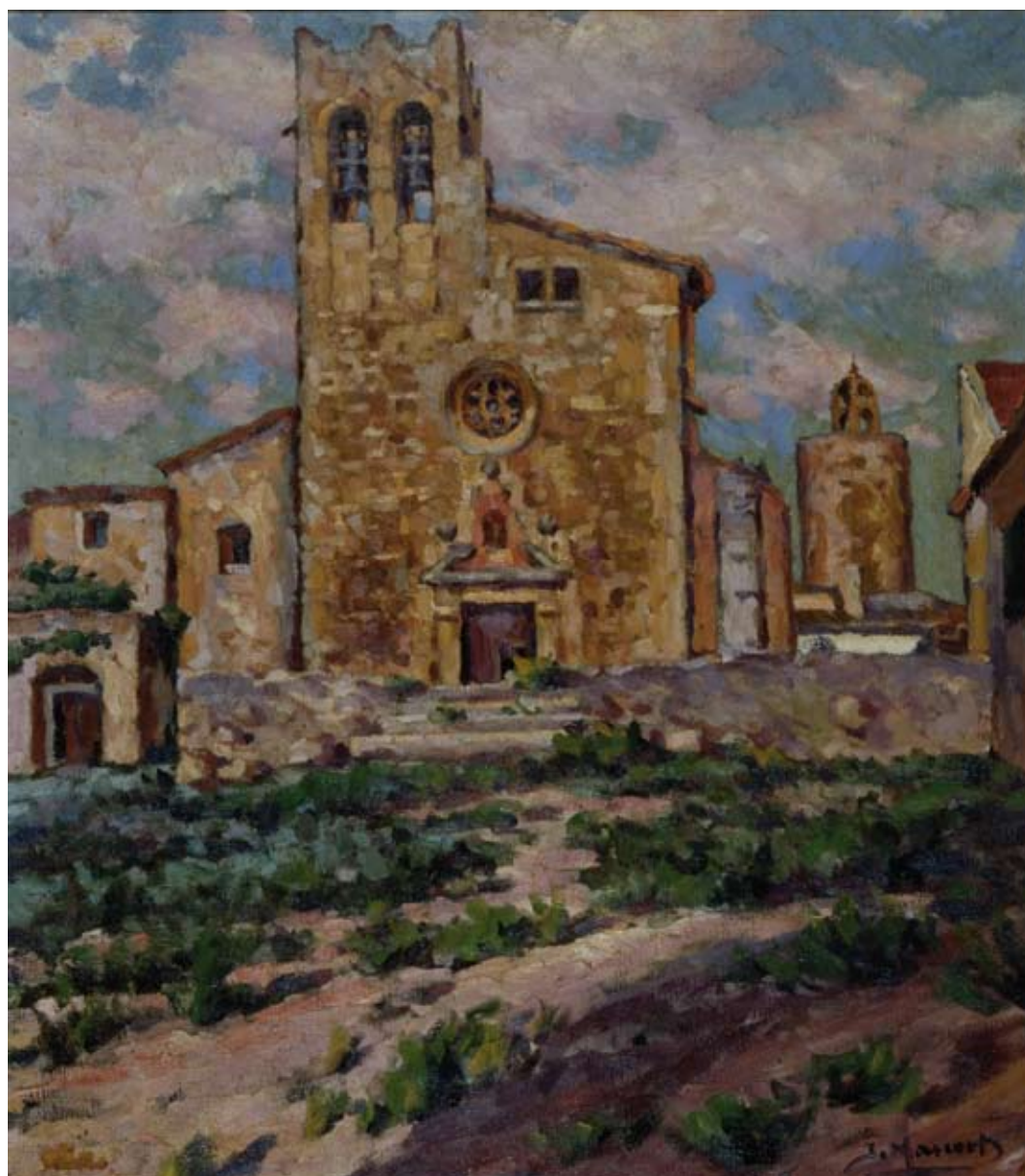
Josep M. Mascort:

Pals.

Oli/tela, 83,5 x 73,5 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament

Torroella de Montgrí.





[Foto 2]
Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.8]
Josep M. Mascort.
Foixà
Oli/tela, 62 x 73,5 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Foto 3]

Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.9]

Josep M. Mascort:
Camí de Santa Caterina.
Oli/tela, 53,5 x 63 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.10]

Josep M. Mascort:

*Vista de l'església des del
camí dels Olivars.*

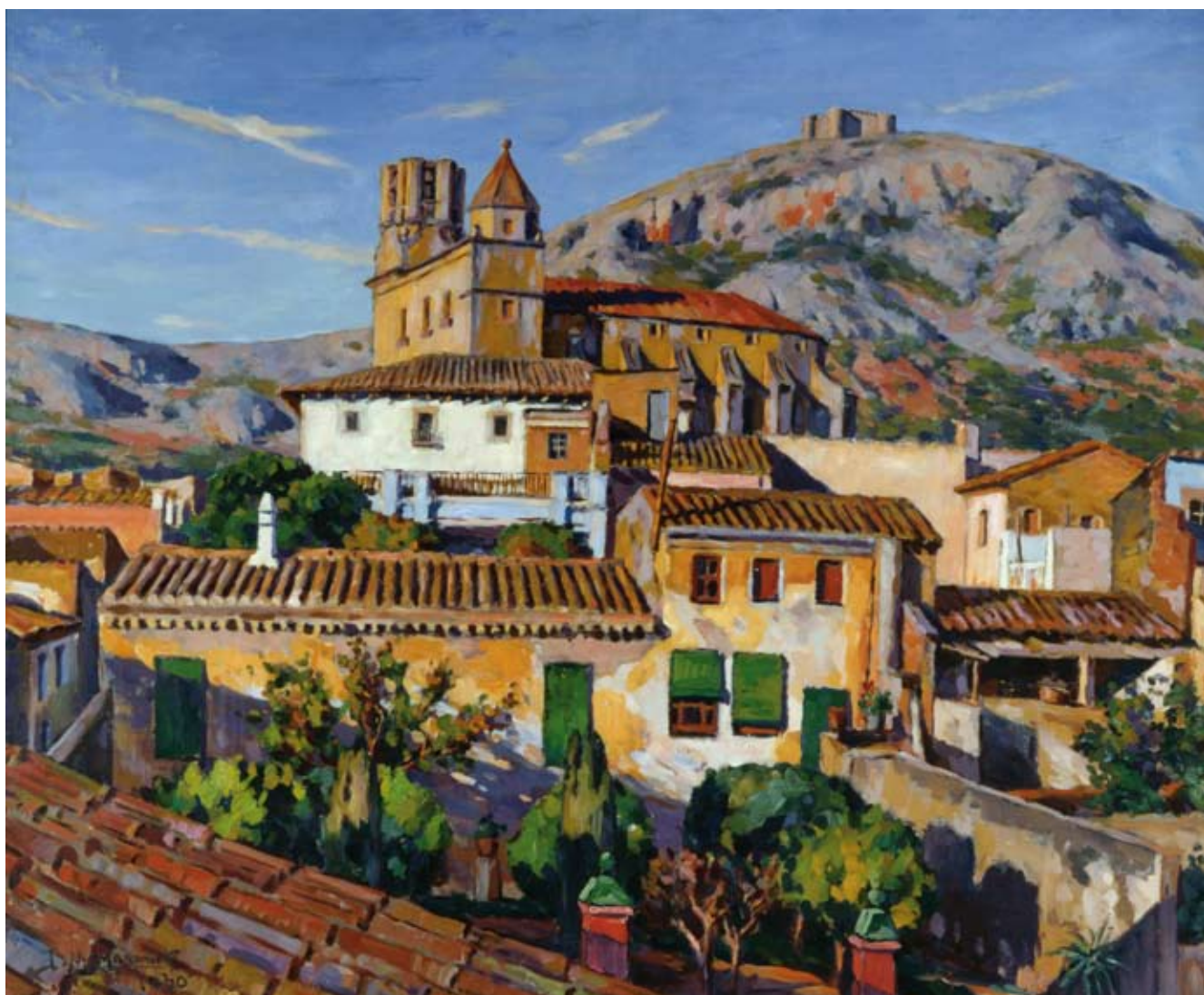
Oli/tela, 46 x 54,5 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.11]

Josep M. Mascort:
Vista de Torroella, 1930.
Oli/tela, 99 x 118,5 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.





[Foto 4]
Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.12]
Josep M. Mascort:
Torroella de Montgrí
Oli/tela, 99,5 x 118 cm
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.13]

Josep M. Mascort:

Mas Ral.

Oli/tela, 57,5 x 72,5 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament

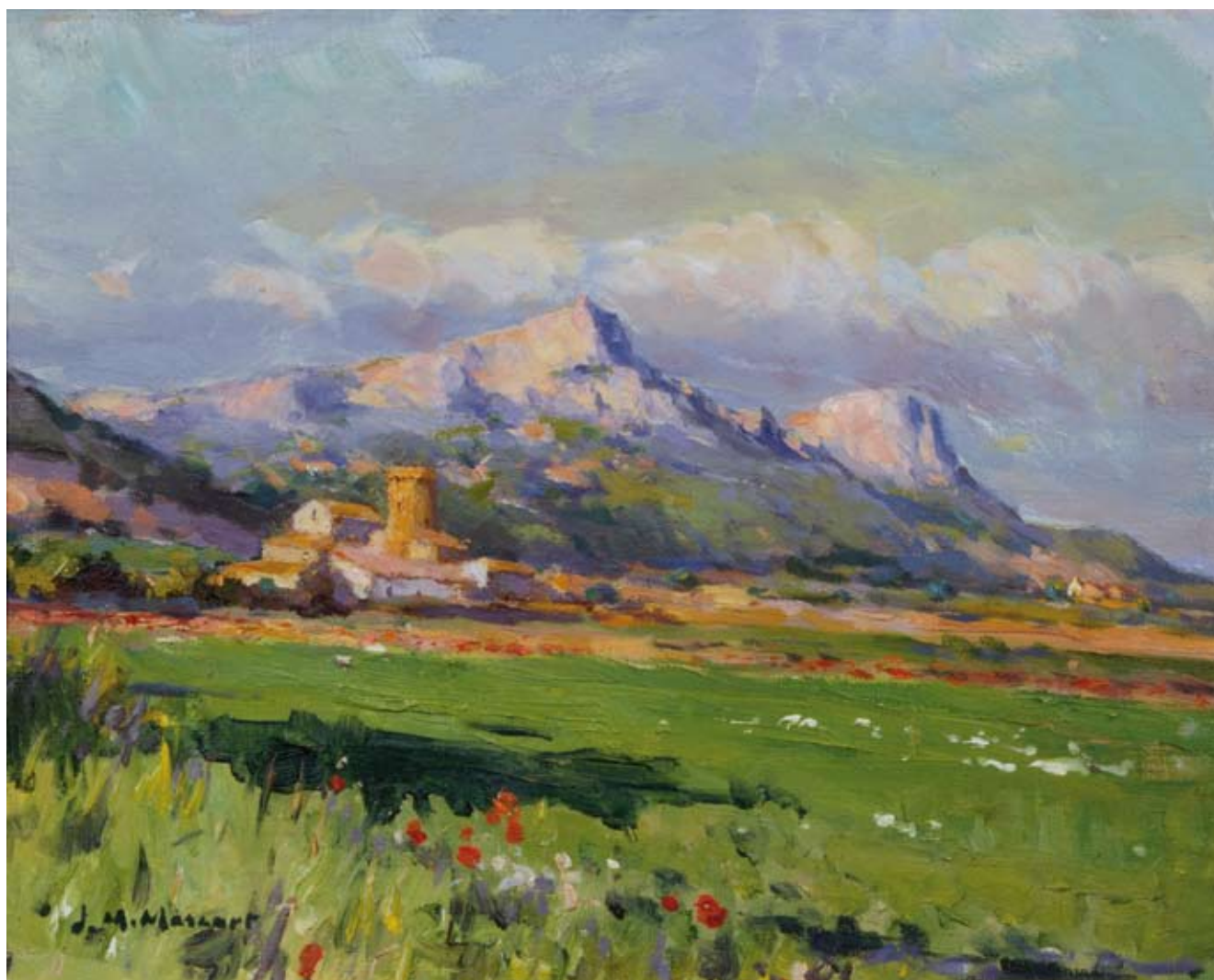
Torroella de Montgrí.





[Foto 5]
Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.14]
Josep M. Mascort.
La torre Gran i Santa Maria del Mar.
Oli/tela, 58,5 x 67 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.15]

Josep M. Mascort:

Torre Gran.

Oli/tela, 66 x 77,5 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament

Torroella de Montgrí.



[Fig.16]

Josep M. Mascort:

Mas, plana del Baix Ter i
illes Medes, 1935.

Oli/tela, 56,5 x 64,5 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.17]

Josep M. Mascort:

Marina i barca.

Oli/tela, 61 x 69 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament

Torroella de Montgrí.



[Fig.18]

Josep M. Mascort:

*Marina amb el cap de
Begur al fons.*

Oli/tela, 69 x 79,5 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Foto 6]

Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.19]

Josep M. Mascort:
Platja del Sardinal (l'Estartit).
Oli/tela, 80 x 93 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.20]

Josep M. Mascort:

Platja de l'Estartit

Oli/tela, 43,5 x 52 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.21]

Josep M. Mascort:
Platja del Sardinal (l'Estartit).
Oli/tela, 62 x 70 cm
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.22]

Josep M. Mascort:

*Platja de l'Estartit amb
barques.*

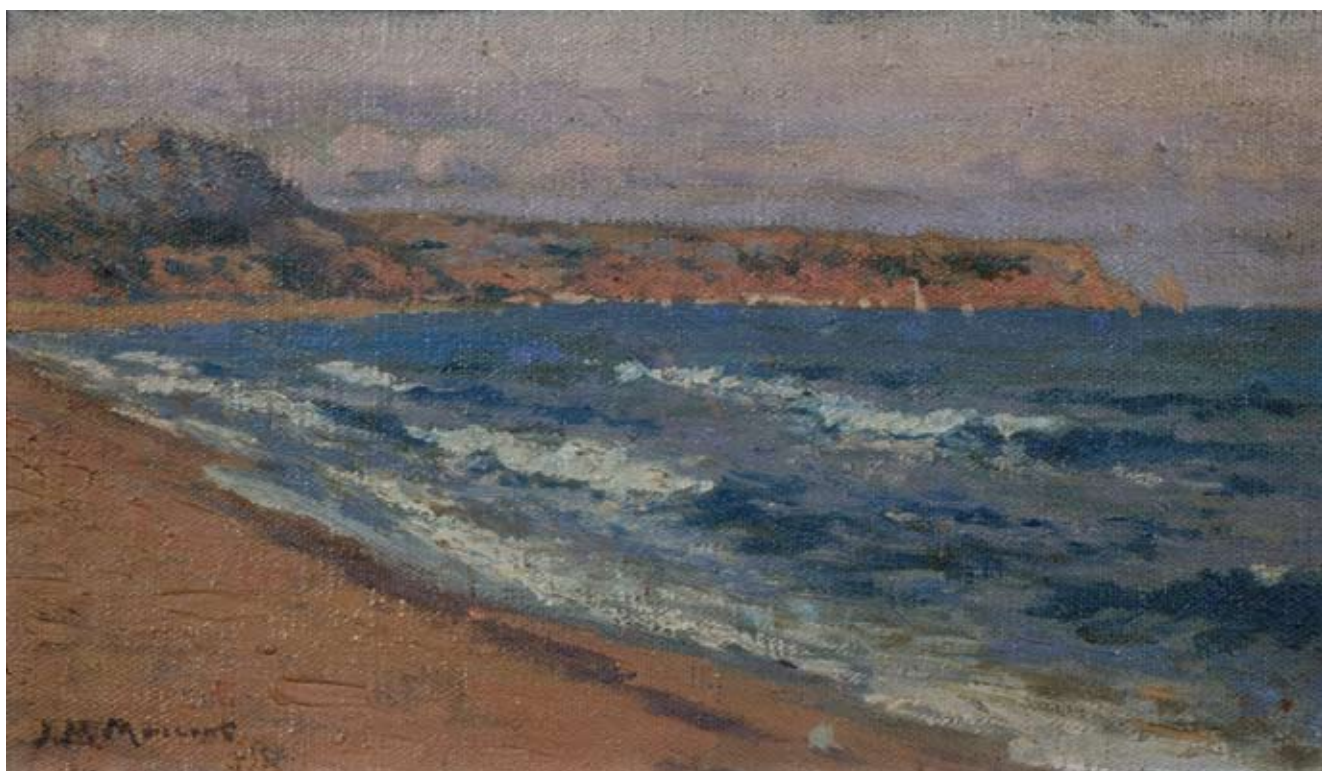
Oli/tela, 56,5 x 64,5 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Foto 7]
Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.23]
Josep M. Mascort:
L'Estartit.
Oli/tela, 35 x 48 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgri.





[Foto 8]
Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.24]
Josep M. Mascort:
Cap de la Barra (l'Estartit)
Oli/tela, 72,5 x 83,5 cm
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.25]

Josep M. Mascort:
Barca a la platja de l'Estartit
Oli/tela, 56 x 64,5 cm
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.26]

Josep M. Mascort:
Cap de la Barra i illes
Medes, 1923.

Oli/tela, 60,5 x 64 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.27]

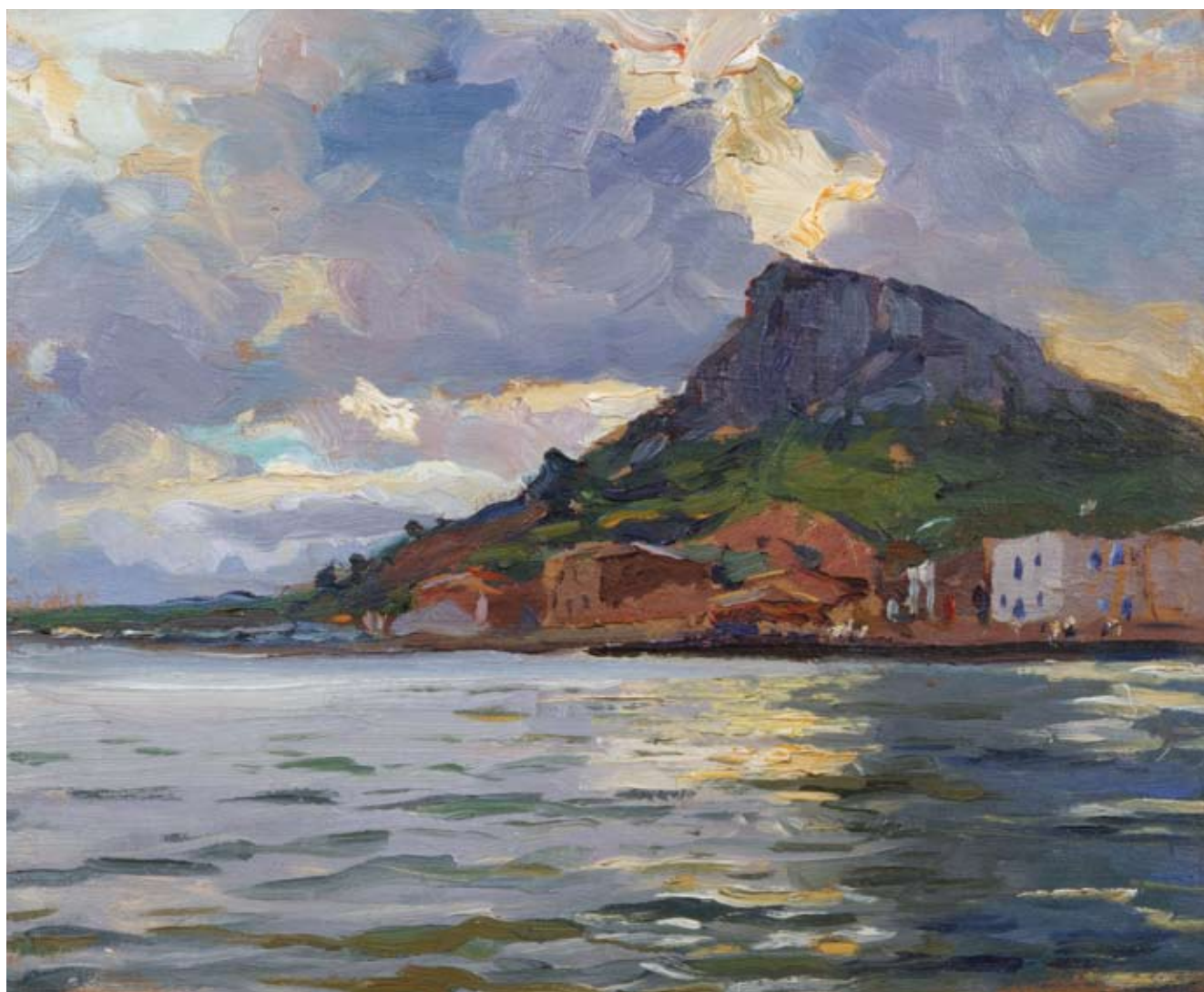
Josep M. Mascort:
Platja de l'Estartit i illes Medes
amb barques.
Oli/tela, 69 x 79,5 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.





[Foto 9]
Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.28]
Josep M. Mascort:
El Roca maura.
Oli/tela, 52 x 60,5 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.29]

Josep M. Mascort:
Vista del Montgrí i el Roca
Maura des del Molinet, 1946.
Oli/tela, 81 x 100 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.





[Foto 10]
Fotografia actual
Enric Bruguera

[Fig.30]
Josep M. Mascort:
La Bleda (l'Estartit),
1931-1933.
Oli/tela, 113 x 90,5 cm.
Fons d'Art de l'Ajuntament
Torroella de Montgrí.



[Fig.31]

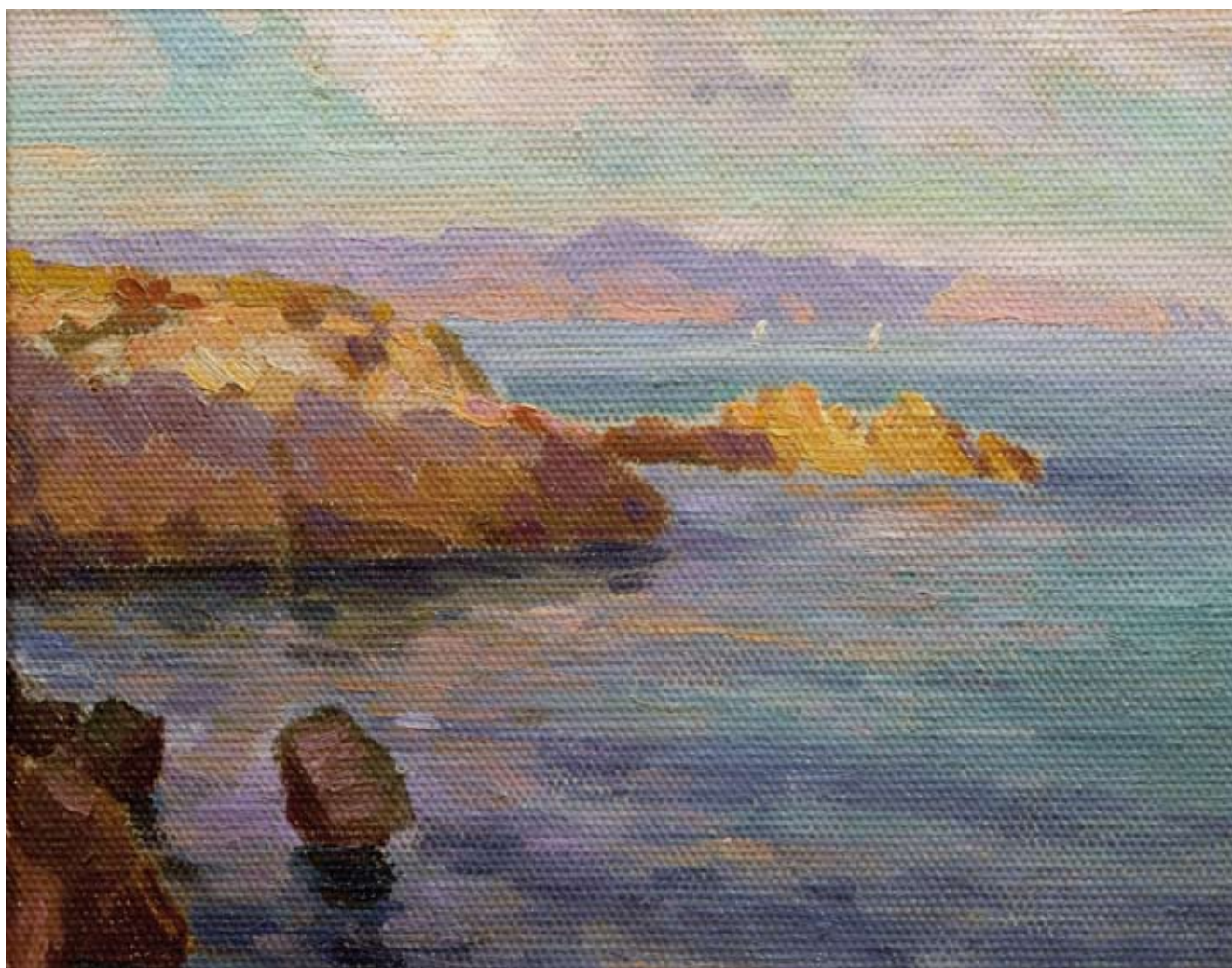
Josep M. Mascort:

Cala del Montgrí

Oli/tela, 39,5 x 45 cm

Fons d'Art de l'Ajuntament

Torroella de Montgrí.



[Fig.32]

Josep M. Mascort:

Cala del Montgrí.

Oli/tela, 103 x 123 cm.

Fons d'Art de l'Ajuntament

Torroella de Montgrí.



APUNTS BIOGRÀFICS

Josep Maria Mascort Galibern neix a Barcelona el 3 de març de 1890, ell és el segon de tres germans en una família on el pare és farmacèutic de professió per tradició familiar. La mare, Clara Galibern, es casa en segones núpcies amb August Mercader i fruit d'aquest matrimoni té dos fills, Alfons, amb qui Josep Maria Mascort tindrà una estreta relació, i Clara.

Després de despuntar com a dibuixant a les Escoles Pies de Sarrià, va rebre les seves primeres classes de pintura a Llotja de Barcelona pels voltants de 1905. Prosseguint el seu aprenentatge, el jove pintor viatjà fins a Madrid. Allà va aprofitar per estudiar els pintors barrocs espanyols del Museu del Prado i va rebre classes en el taller de Joaquim Sorolla.

Retornat d'aquesta etapa a la capital, els seus estudis van continuar a Llotja de Barcelona amb el catedràtic de perspectiva Fèlix Mestres i es va relacionar estretament amb els artistes del Cercle de Sant Lluc. Fruit del treball d'aquests anys el 1918 participà en l'Exposició d'Art del Palau de Belles Arts i el 1919 va inaugurar una exposició a les Galeries Laietanes de Barcelona. Poc després, concretament el 1921, obté el primer premi del concurs de pintura organitzat pel Museu Cau de la Costa Brava de Palamós.

Al llarg de la seva vida l'obra de Mascort fou exposada en innombrables vegades tant a Madrid, on cal destacar l'exposició que el 1929 va fer al Museu d'Art Modern, com a Barcelona. A la capital catalana, Mascort mostrava la seva obra

anualment a la Sala Busquets, i participà en les Exposicions Nacionals els anys 1942 i 1944.

L'estiu de 1935 fou una època molt important per Mascort. Durant aquesta etapa comparteix moltes hores amb el que era un bon amic, el pintor Joaquim Mir. La influència fou notable i aquest moment va representar una consolidació de la seva obra i l'entrada a una maduració artística.

Malauradament, la Guerra Civil va estroncar bona part de la vida cultural d'aquest país, i Mascort es va veure obligat a treballar més a l'interior i a les zones més immediates de casa.

A partir de 1944 va ajudar a promoure la Mostra d'Art Local, que encara es porta a terme a Torroella de Montgrí durant la Festa Major, i la seva vida es centrà molt més en el seu poble, fins al maig del 1947, moment que va morir a causa d'una malaltia.

CREIXELL, Rosa M. José María Mascort. La força del paisatge. Edita Fundació Privada Mascort, 2009.

ESCAT, C. Josep Maria Mascort, pintor d'un paisatge. Edita Museu del Montgrí i Baix Ter, 1995.

SEGURANYES, M. Francesc Gimeno i els paisatgistes del Montgrí. Edita Museu de la Mediterrània i Museu d'Art de Girona, 2007

OBRES EXPOSADES

Josep M. Mascort, <i>Port i vaixells.</i> Oli/tela, 33 x 39,5 cm Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.1]	Josep M. Mascort, <i>Torroella de Montgrí</i> Oli/tela, 99,5 x 118 cm Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.12]	Josep M. Mascort, <i>L'Estartit.</i> Oli/tela, 35 x 48 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.23]
Josep M. Mascort, <i>Riu Ter.</i> Oli/tela, 33 x 39,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.2]	Josep M. Mascort, <i>Mas Ral.</i> Oli/tela, 57,5 x 72,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.13]	Josep M. Mascort, <i>Cap de la Barra (l'Estartit)</i> Oli/tela, 72,5 x 83,5 cm Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.24]
Josep M. Mascort, <i>Paisatge empordanès amb arbres.</i> Oli/tela, 80,5 x 93,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.3]	Josep M. Mascort, <i>La torre Gran i Santa Maria del Mar.</i> Oli/tela, 58,5 x 67 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.14]	Josep M. Mascort, <i>Barca a la platja de l'Estartit</i> Oli/tela, 56 x 64,5 cm Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.25]
Josep M. Mascort, <i>Paisatge del Baix Empordà: camps i xiprers</i> Oli/tela, 73,5 x 84,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.4]	Josep M. Mascort, <i>Torre Gran.</i> Oli/tela, 66 x 77,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.15]	Josep M. Mascort, <i>Cap de la Barra i illes Medes, 1923.</i> Oli/tela, 60,5 x 64 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.26]
Josep M. Mascort, <i>Poble empordanès.</i> Oli/tela, 86 x 99 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.5]	Josep M. Mascort, <i>Mas, plana del Baix Ter i illes Medes, 1935.</i> Oli/tela, 56,5 x 64,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.16]	Josep M. Mascort, <i>Platja de l'Estartit i illes Medes amb barques.</i> Oli/tela, 69 x 79,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.27]
Josep M. Mascort, <i>Ullà, 1929.</i> Oli/tela, 91,5 x 115 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.6]	Josep M. Mascort, <i>Marina i barca.</i> Oli/tela, 61 x 69 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.17]	Josep M. Mascort, <i>El Roca maura.</i> Oli/tela, 52 x 60,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.28]
Josep M. Mascort, <i>Pals.</i> Oli/tela, 83,5 x 73,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.7]	Josep M. Mascort, <i>Marina amb el cap de Begur al fons.</i> Oli/tela, 69 x 79,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.18]	Josep M. Mascort, <i>Vista del Montgrí i el Roca Maura des del Molinet, 1946.</i> Oli/tela, 81 x 100 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.29]
Josep M. Mascort, <i>Foixà.</i> Oli/tela, 62 x 73,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.8]	Josep M. Mascort, <i>Platja del Sardinal (l'Estartit).</i> Oli/tela, 80 x 93 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.19]	Josep M. Mascort, <i>La Bleda (l'Estartit), 1931-1933.</i> Oli/tela, 113 x 90,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.30]
Josep M. Mascort, <i>Camí de Santa Caterina.</i> Oli/tela, 53,5 x 63 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.9]	Josep M. Mascort, <i>Platja de l'Estartit</i> Oli/tela, 43,5 x 52 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.20]	Josep M. Mascort, <i>Cala del Montgrí</i> Oli/tela, 39,5 x 45 cm Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.31]
Josep M. Mascort, <i>Vista de l'església des del camí dels Olivars.</i> Oli/tela, 46 x 54,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.10]	Josep M. Mascort, <i>Platja del Sardinal (l'Estartit).</i> Oli/tela, 62 x 70 cm Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.21]	Josep M. Mascort, <i>Cala del Montgrí.</i> Oli/tela, 103 x 123 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.32]
Josep M. Mascort, <i>Vista de Torroella, 1930.</i> Oli/tela, 99 x 118,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.11]	Josep M. Mascort, <i>Platja de l'Estartit amb barques.</i> Oli/tela, 56,5 x 64,5 cm. Fons d'Art de l'Ajuntament Torroella de Montgrí. [Fig.22]	

